

Basorelief cu eroi

Nichita Stănescu

Soldații cei tineri s-au așezat în vitrină,
chiar așa cum au fost găsiți, împușcați în frunte,
ca să fie văzuți s-au așezat în vitrină,
respectându-și întocmai mișcarea lor ultimă,
profilul, brațul, genunchiul, mișcarea lor ultimă,
când au fost împușcați pe neașteptate în frunte
sau între omoplați cu o flacăra mai subțire
decât un deget de copil care arăta luna.

În urma lor a rămas goală baraca,
mirosind a obiele, a țigări strivite, a fereastră închisă.
Valizele de lemn care umplu baraca
mai clănțane încă din fierul minerelor,
așa cum clănțane luna din fierul minerelor
acum, cu puțin înainte de-a fi deschisă,
ca să se caute-n ea scrisorile vechi și fotografiile vechi
ale timpului.

Soldații cei tineri stau dați cu ceară
pe fețe și pe mâini, ca să lucească
dați cu ceară ca să lucească, dați cu ceară,
și așezați întocmai așa cum erau în secunda
când viața s-a rupt și moartea a-nghițit secunda.

Stau așa nemiscati, ne-ncetind să lucească,
și noi ne uităm la ei cum am privi luna
răsărind chiar din mijlocul pieții.

Pentru noi, care suntem acum de-o vârstă cu ei,
deși stau de ani lungi în vitrină,
pentru noi, care i-am ajuns din urmă și trecem de ei,
și inimă bătând avem, și memorie,
o proaspătă, din cale-afară de proaspătă memorie,
soldații cei tineri s-au așezat în vitrină
și se imită pe ei însuși într-una,
ca și cum ar fi vii.